

Grodprinsessan förlåter

*Katja vill göra en pjäs,
men Sonja försöker ta över!*

Charlotte Larcabal

Kyrkans tidningar
(Baserad på en sann berättelse)

”Var barmhärtiga, så som er Far är barmhärtig” (Luk. 6:36).

Katja bar på en stor låda när hon gick ut ur lägenhetsbyggnaden och in i solskenet. Det var sommar och under några månader var det varmt i hennes stad i Ryssland. Hon satte ner lådan på en bänk där hennes vänner Dima och Sonja väntade.

”Här är allt vi behöver till vår pjäs!” sa Katja. Hon öppnade lådan och tog fram en krona av plast och lila, blå och röda tygstycken. Med lite kreativitet skulle de bli jättebra dräkter.

”Vilken pjäs ska vi göra?” frågade Dima.

Katja log. ”Jag tycker att vi ska göra ’Grodprinsessan!’” Det var hennes favoritsaga. Katja log när hon föreställde sig hur hon spelade den vackra Vasilisa.

Sonja tog upp det blå tygstycket ur lådan och virade det runt sig själv. ”Jag vill vara Vasilisa!” sa hon.

ILLUSTRATIONER LUCY SEMPLE

”Vänta”, sa Katja. ”Det var min idé. Det betyder att jag ska vara Vasilisa.”

”Du kan vara henne”, sa Sonja. Men sedan fnissade hon. ”När hon är groda!”

Katja rynkade på näsan och drog bort tygstycket från Sonja. ”Men det är min pjäs!”

Sonja satte händerna i sidorna. ”Ingen vill leka med dig om bara du ska bestämma. Du är bättre som groda än som prinsessa.”

Katja fick tårar i ögonen. Hon tog lådan och sprang in, hela vägen uppför trapporna till familjens lägenhet. Hon slog igen dörren hårt bakom sig.

”Vad är det?” frågade mamma. Katja brast ut i gråt.

”Sonja har förstört allting!” Katja berättade alltihop för mamma. ”Hon sa att jag är en groda!”

”Å, Katjuscha”, sa mamma. Katjuscha var mammas smeknamn för Katja. ”Vad tråkigt. Det var inte särskilt snällt gjort av henne.”

Just då knackade det på dörren. Mamma gick för att öppna, men Katja sprang till sitt rum. Hon hörde röster, och så ropade mamma på henne. ”Vill du prata med Sonja? Hon har något hon vill säga till dig.”

”Nej!” skrek Katja. Hon kunde höra röster igen, och sedan hörde hon dörren stängas.

”Jag tror att Sonja är ledsen för det hon gjorde”, sa mamma.

”Det bryr jag mig inte om”, sa Katja. Hon tryckte ner ansiktet djupare i kudden.

Mamma stod kvar vid dörren ett ögonblick. ”Vet du att ibland när jag är jättearg så vill jag inte förlåta andra. Ibland behöver jag be till min himmelske Fader att han hjälper mig förlåta.” Sedan gick hon.

Katja var för arg för att förlåta. Sonja hade sårat henne! Men ... det kändes inte så bra att vara arg heller.

Hon suckade och knäböjde vid sidan av sängen. Katja visste att hennes himmelske Fader ville att

hon skulle förlåta Sonja. Det var det rätta att göra. Men kanske ville han att Katja skulle förlåta därför att det skulle få Katja att känna sig bättre till mods också.

”Himmelske Fader, snälla, hjälp mig att förlåta Sonja!” bad hon. ”Jag vill verkligen inte göra det, men jag vill inte fortsätta vara arg heller.”

Hon avslutade bönen och drog ett djupt andetag. Katja kände att hon inte var riktigt lika arg längre. Hon kunde göra det här. Hon kunde förlåta. Hon gick till Sonjas lägenhet och knackade på dörren.

Sonja öppnade och började prata med en gång. ”Katja, jag är ledsen för det jag sa.”

”Jag förlåter dig”, sa Katja. ”Och jag är ledsen för att jag tog tillbaka alla mina dräkter. Du skulle också vara bra som Vasilisa. Vi kan turas om.”

Sonja log. ”Okej. Kan vi gå och öva nu? Jag hämtar Dima!”

Katja log tillbaka. ”Jag hämtar dräkterna!” ●

